

РЕШЕНИЕ

№ 4483

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 26.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6568** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – 207 от АПК връзка чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по предявени от Р. Д. П. от [населено място] срещу Администрацията на Министерски съвет и Столична община обективно и субективно съединени искиове за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от нищожен /незаконосъобразен/ акт – утвърдената с ПМС № 91/21.04.2003г. „Тарифа за таксите за социални услуги, финансирани от държавния бюджет“ /загл. изм. ДВ бр.89/16г./ и незаконосъобразно бездействие на администрацията на МС да отмени/измени незаконосъобразната тарифа и да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите, и от незаконосъобразни действия на служителите от Център за временно настаняване на бездомни хора /ЦВНБХ/ към Столична община по изискване и събиране на такси по тарифата, за периода от 15.02.2017г. до 07.11.2019г., с обща цена на исковете 10539,61лв.

В исковата молба и в уточненията към нея се твърди, че за 5-месечен престой в ЦВНБХ, считано от 15.02.2017г., управата на центъра поискала от ищцата да заплати такса в размер на 42 лв. месечно /или общо 220лв. за целия период/, равняваща се на 30% /съгласно Тарифата/ от получаваната от нея инвалидна пенсия от 137,17лв., която била единственият ѝ месечен доход. Тъй като не ги заплатила, ищцата получила Покана за доброволно изпълнение, от което се почувствала несправедливо ощетена, унижена и тормозена от служителите на центъра да заплаща несправедливо

определена такса в битието ѝ на социално слаба и болна. За периода 15.02.2017г. – 15.07.2017г. претендира заплащането на имуществени вреди в размер на определената ѝ въз основа на Тарифата, утвърдена с ПМС № 91 такса от 220лв., причинени ѝ както от незаконосъобразния/нищожния/ акт на МС и от бездействието на администрацията му да отмени /измени/ този акт и да гарантира с това социална справедливост и защита правата и интересите на гражданите, така и от незаконосъобразните действия на служителите в ЦВНБХ, системно събирали и изисквали заплащането на такса от ищцата, въпреки нейната невъзможност да я плаща. Като твърди, че преживеният силен емоционален стрес, негативни емоции, болки и душевни страдания, психически дискомфорт и усещане за уронване на честта и достойнството ѝ, в резултат на бездействието на МС да съдейства за прекратяването на порочната практика от инвалидизирани лица с доход под минималната заплата да се събират суми в размер на 1/3 от дохода им, обричайки последните на лишения, и вследствие на постоянния тормоз от служителите на Центъра да изискват заплащането на такса за престоя, рефлектират пряко върху физическото ѝ здраве /влошаване на заболяването ѝ Диабет от 54% на 88% с ЕР на ТЕЛК/ и емоционалното ѝ състояние, претендира за осъждане на двамата ответници солидарно да ѝ заплатят обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10000лв. С молба от 08.11.2019г. въвежда уточнение на периода на търпените вреди – от 15.02.2017г. до 07.11.2019г. и прави изменение на размера на претенцията за имуществени вреди – от 220лв. на 539,61лв. Претендира присъждане на вредите ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата, както и присъждане на направените по делото съдебни разноски.

В съдебно заседание ищцата лично и със служебния си защитник, определен по реда на ЗПП - адв. С. П. от САК, поддържа исковете и моли за уважаването им като основателни и доказани.

Ответникът – Администрацията на Министерски съвет на РБ чрез процесуалния си представител оспорва исковите претенции като ги намира недопустими, евентуално неоснователни – недоказани по основание и размер. Моли за отхвърлянето им и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Столична община също намира исковете неоснователни и недоказани, и моли за отхвърлянето им. Чрез процесуалния си представител изразява становище, че действията на служителите от ЦВНБХ по събиране на такси за престоя са изцяло законосъобразни като базирани на тарифата, която в относимата част не е обявена за нищожна и не е отменена като незаконосъобразна.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковете, и пледира за отхвърлянето им.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

По делото е установено и между страните няма спор по фактите, че по нейно искане ищцата е била настанена в Център за временно настаняване „Св. Г.“ със Заповед № СУ-Д-С-ЛЦ-16/15.02.2017 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“- В. за срок до 15.05.2017 г. За целта с П. е бил сключен Договор за доставка на социални услуги № СОА17-ДГ50-887/18.04.2017 г. Впоследствие, отново по нейно искане, е била издадена нова Заповед №СУ-Д-С-ЛЦ/49/15.05.2017 г. на директора на Д“СП“ - В. за ново краткосрочно предоставяне на социални услуги и е бил сключен нов

договор, с който срокът ѝ на пребиваване е бил удължен до 14.08.2017 г. включително. Отчитайки тежкото социално положение на П. и молбата ѝ за ново удължаване на пребиваването ѝ в ЦВНБХ, с решение на Обществения съвет за социална политика към Столична община по изключение срокът бил удължен първо до 31.08.2017 г., след което и до 15.10.2017 г., като ищцата продължила да ползва социалната услуга и живее в Центъра за временно настаняване „Св. Г.“ до края на 2017 г.

Видно от данните по делото, през 2018 г. П. е била настанена със Заповед № СУ-Д-С-ЛЦ/142/10.01.2018 г. на директора на Д“СП“ – В. за дългосрочно предоставяне на социални услуги, за което е бил сключен Договор № СОА18-ДГ50-707/24.03.2018 г. за срок до 31.03.2018г., след което с нова Заповед № СУ-Д-С-ЛЦ/34/02.04.2018 г. на директора на ДСП срокът ѝ на пребиваване в Центъра е бил удължен до 30.06.2018 г. и съответно е бил сключен Договор №СОА19-ДГ50-1546/09.08.2018 г. Ищцата е останала в Центъра за временно настаняване „Св. Г.“ до края на 2018 г.

През 2019 г. П. отново е била настанена със Заповед № СУ-Д-С-ЛЦ/165/02.01.2019 г. за срок до 31.03.2019 г. /договор № СОА19-ДГ50-673/20.04.2019г./, след което с нова Заповед на директора на ДСП - В. № СУ-Д-С-ЛЦ/21/03.04.2019 г. срокът ѝ на пребиваване в ЦВН „Св. Г.“ е бил продължен до 30.06.2019 г. /и сключен Договор № СОА19-ДГ50-869/24.06.2019г./ като след изтичане срока на договора ищцата отказала да напусне и продължила да ползва социалната услуга „Център за временно настаняване „Св. Г.“, с аргумент, че е завела пред ВАС и АССГ адм.дела поради необходимост от оставане в Центъра до приключване на делата. На същата е било предложено настаняване в други подходящи социални услуги, но тя е отказала настаняване в Дом за пълнолетни лица с физически увреждания - Военноинвалиден дом „Е. и Н. И.“ - [населено място].

По делото е установено и не се спори между страните, че ищцата е била освидетелствана от НЕЛК за общо заболяване като с ЕР № 0913/28.12.2015г. на ССХБ ѝ е определена 50% трайно намалена работоспособност /ГНР/ безсрочно, а с ЕР на ТЕЛК при I МБАЛ – С. ЕАД № 2010/18.07.2018г. – 88% ТНР за срок от 2г. Получава лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, която към момента на настаняване в ЦВНБХ е била в размер на 137,17лв., впоследствие увеличена на 153лв. от 01.07.2017г. и на 170лв – от 01.10.2017г. /л.11 и л.72 от дело/, която е единственият ѝ месечен доход. Видно от представена декларация за материално състояние /л.125/ П. не притежава собствено жилище и др. недвижими имоти /включително земеделска земя/, не е прехвърляла такива на трети лица през последните 5години, няма налични парични средства и единственият ѝ месечен доход е получаваната инвалидна пенсия.

С постъпването си на 15.02.2017г. в Центъра за временно настаняване ищцата е декларирала /л.121-123/, че е запозната с условията и правилата за ползване на социални услуги, с Правилата за вътрешния ред на Центъра и ще спазва всички негови разпоредби. С договора от 18.04.2017г. /л.116/ се е задължила да заплаща на доставчика на социалната услуга месечна такса от 30% от личните си доходи, но не повече от действителните месечни разходи за издръжка на едно лице /изчислени съгласно чл.2 ал.1 т.13, ал.4 , §1 и §1а от ДР на Тарифа за таксите за социални услуги, финансирани от републиканския бюджет, приета с ПМС№ 91/21.04.2003г./, на касиера на ЦВНБХ срещу издаване на квитанция, до 22-ро число на месеца, следващ този, през който са ползвани услугите /чл.13 и чл.14 от договора/.

Тъй като ищцата не изпълнила задължението си за заплащане на уговорената такса за ползваните социални услуги за пребиваването си в Центъра за периода от 15.02.2017г. до 05.06.2007г., на 06.06.2007г. последната получила от директора на ЦВНБХ покана за доброволно изпълнение за внасяне на дължимата сума от 138,58лв. общо в едномесечен срок от получаване на поканата, с предупреждение, че в противен случай ще пристъпят към принудително събиране на сумата. Въпреки получената покана П. не заплатила дължимата за периода такса, както и начислената ѝ такава за продълженото ѝ пребиваване в Центъра до м. октомври 2017г. включително общо в размер на 361,76лв., която сума била изплатена едва през м. декември 2017г. с приходна квитанция № 002921/20.12.2017г. от Фонд „Социална закрила“ – МТСП по банков път /видно от справка за изплатените и дължими такси за ползваните социални услуги /л.100/, неоспорена от ищцата/. За периода от м.11.2017г. – м.04.2018г. включително последната заплатила дължимата в размер на 306лв. такса, както и следващите такси за м.05.2018г. - до м.10.2018г. включително, възлизащи общо на сумата 539,61лв. /графа 6 от табличната справка/ като за следващия период от м.11.2018г. до м.11.2019г. същата не е заплащала такса за ползваните социални услуги.

От разпита на свидетелите Д. Б. И. и Л. Х. М., пребиваващи в Центъра за временно настаняване заедно с ищцата през 2018г. и 2019г. се установява, че ищцата им се оплаквала, че изискват от нея да заплаща месечна такса за престоя си в социалния дом като твърдяла, че това е незаконно; че се чувствала потисната от това, че от дома ѝ искат постоянно пари, а пенсията ѝ била минимална и не достигала за покупка на храна за диабетик, какъвто била ищцата; че често била разстроена и това предизвиквало повишаване на кръвната ѝ захар и кръвното налягане.

С решение № 10187/26.07.2018г. по адм.д. № 11057/2017г., влязло в сила на 12.04.2019г., Върховният административен съд, 7-мо отделение обявил нищожността на Тарифата за таксите за социалните услуги, финансирани от държавния бюджет /загл. изм., ДВ, бр. 89 от 2016г./, утвърдена с Постановление № 91 от 21.04.2003 г. на Министерския съвет на Република България, в частта на чл. 1 по отношение на "лицата, които заплащат такси, и редът за събирането им", на чл. 2, ал. 2 – 5, чл. 3, чл. 4, § 1 и § 1а от допълнителните разпоредби. С решението си ВАС отхвърлил жалбата на Р. Д. П. срещу разпоредбата на чл. 1 в частта "С тарифата се определят размерът на таксите за социалните услуги в дейностите "държавна отговорност", финансирани от държавния бюджет чрез бюджетите на общините", чл. 2, ал. 1, т. 13 и заключителната разпоредба на § 2 от Тарифата.

При горните фактически констатации съдът изведе следните правни изводи:

Предявените срещу Администрацията на Министерски съвет искиове за обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени при и по повод действието на нищожен /незаконносъобразен/ акт – утвърдената с ПМС № 91/21.04.2003г. „Тарифа за таксите за социални услуги, финансирани от държавния бюджет“ /загл. изм. ДВ бр.89/16г./ за периода от 15.02.2017г. /когато ищцата е постъпила в ЦВНБХ/ до 16.06.2017г., когато е заведена ИМ в съда, са недопустими и следва да бъдат оставени без разглеждане. На първо място, този извод следва от ТР № 2/27.06.2016 г. по тълк. дело № 2/2015 г. на Общото събрание на I и II колегия на ВАС, съгласно което вредите, причинени на граждани и на юридически лица при или по повод изпълнението /действието/ на подзаконов нормативен акт в периода преди той да бъде отменен като незаконносъобразен или обявен за нищожен, не подлежат на

обезщетяване по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Видно от мотивите на ТР е, че до отмяната с влязло в сила съдебно решение, този акт се счита за законосъобразен и поражда валидни правни последици, а валидният и законосъобразен подзаконов нормативен акт не може да причини вреди, т.к. последващо съдебно решение, с което подзаконовият нормативен акт се отменя, няма обратно действие и не може да преуреди възникналите обществени отношения. Решение № 10187/26.07.2018г. по адм.д. № 11057/2017г. по описа на ВАС, с което Върховният административен съд обявил в отделни части за нищожна Тарифата за таксите за социалните услуги, финансирани от държавния бюджет /загл. изм., ДВ, бр. 89 от 2016г./, утвърдена с ПМС № 91 от 21.04.2003 г., е влязло в сила на 12.04.2019г. От друга страна, исковите претенции са недопустими и поради обстоятелството, че по отношение на относимите към казуса разпоредби на чл. 1 в частта "С тарифата се определят размерът на таксите за социалните услуги в дейностите "държавна отговорност", финансирани от държавния бюджет чрез бюджетите на общините", на чл. 2, ал. 1, т. 13 и на заключителната разпоредба на § 2 от Тарифата, с решението си Върховният административен съд е отхвърлил искането за обявяване на нищожност, респективно за отмяна поради незаконосъобразност.

За следващият период - от 16.06.2017г. /след завеждане на ИМ/ до 07.11.2019г. /по време на висящото производство по ЗОДОВ/, исковите за обезвреда срещу двамата ответници са недопустими /т.к. представляват нови, самостоятелни искиви претенции, за следващ период от време, подлежащи на разглеждане в отделно исково производство/, поради което производството по настоящото дело в тази част следва да бъде прекратено.

Предявените срещу Администрацията на Министерски съвет и Столична община искиви претенции за обезвреда на имуществени и неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на МС /негови длъжностни лица/ да отмени/измени незаконосъобразната тарифа и да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите, и от незаконосъобразни действия на служителите от Център за временно настаняване на бездомни хора /ЦВНБХ/ към Столична община по изискване и събиране на такси по тарифата, за периода от 15.02.2017г. до 16.06.2017г., когато е заведена исковата молба, са процесуално допустими – предявени от надлежна страна, с правен интерес от завеждането им и срещу пасивно легитимирани ответници.

Разгледани по същество обаче, исковите са неоснователни и недоказани, и следва да бъдат отхвърлени с произтичащите от това правни последици.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват искиве за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. За да възникне отговорност за вреди, причинени от държавата или общините на граждани или юридически лица, съгласно чл. 1, ал.1 и чл.4 от ЗОДОВ, следва да бъдат кумулативно осъществени следните елементи от фактическия състав на деликтната отговорност: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по

съответния ред, реално настъпила вреда от такъв административен акт или действие, пряка и непосредствена причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Неналичието дори на един от елементите на сложния фактически състав препятства реализирането на отговорността на държавата или общината по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът намира, че не са налице предпоставките на закона за реализиране отговорността на ответниците.

Ищцата претендира осъждане на първия ответник да я обезщети за причинените ѝ имуществени и неимуществени вреди, изразяващи се в стойността на заплатените от нея месечни такси за пребиваването ѝ в Центъра за периода от настаняването ѝ там на 15.02.2017г. до предявяване на ИМ на 16.06.2017г., както и за търпените от нея душевни страдания и неудобства от престоя ѝ там, дължащи се на бездействието на МС /негови длъжностни лица/ да отмени/измени незаконосъобразната/нищожна тарифа за таксите и да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите.

По делото не се установи наличието на първия елемент от фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата – в случая не е налице бездействие на административния орган или длъжностно лице по повод изпълнение на административна дейност. Претендират се вреди от незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в липсата на действия или инициатива на МС като орган, респективно на негови длъжностни лица да „отмени/измени незаконосъобразната/нищожна Тарифа за таксите за социалните услуги, финансирани от държавния бюджет /загл. изм., ДВ, бр. 89 от 2016г./, утвърдена с ПМС № 91 от 21.04.2003г. и с това да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите...“. За да е налице бездействие на административния орган по смисъла на чл.256 /изм./ и чл.257 /отм/ от АПК, следва да се твърди и докаже от ищеца наличието на задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, за ответника за извършване на фактически действия, а не правни действия. В настоящия случай не е налице хипотезата на никоя от визираните норми /в редакцията им към момента на предявяване на исковете/ - чл. 257 отм. от АПК, нито тази по чл. 256 от АПК, т.к. нито се твърди, нито се установи неизвършването на дължими фактически действия, които административният орган да дължи по закон, респективно същите да произтичат пряко от правната норма. Изменението/отмяната, респективно инициативата за тази искана промяна, на порочната според ищцата тарифа по естеството си касае извършването на едно правно действие, а

не на фактическо такова.

По делото не се установиха и твърдените от ищцата незаконосъобразни действия, извършени от служители и органи на подчинение на втория ответник Столична община, в кръга на техните служебни задължения, т.е. при или по повод упражняване на административна дейност. Събираните и изисквани за плащане от П. в ЦВНБХ такси за социални услуги намират своето правно основание в разпоредбата на чл.17 ал.2 и 3 от Закона за социално подпомагане и са начислявани съгласно чл.2 ал.1 т.13 от Тарифата за таксите за социалните услуги, финансирани от държавния бюджет /загл. изм., ДВ, бр. 89 от 2016г./, утвърдена с Постановление № 91 от 21.04.2003 г. на МС, която част не е обявена за нищожна/незаконосъобразна с решението на ВАС.

Както се посочи по-горе /в частта на фактическите констатации/, с решението си Върховният административен съд е обявил за нищожна Тарифата за таксите за социалните услуги, финансирани от държавния бюджет /загл. изм., ДВ, бр. 89 от 2016г./, утвърдена с ПМС № 91 от 21.04.2003г. , в частта на чл. 1 по отношение на "лицата, които заплащат такси, и редът за събирането им", на чл. 2, ал. 2 – 5, чл. 3, чл. 4, § 1 и § 1а от допълнителните разпоредби, но обявената за нищожна част съдът намира за неотнормирана към конкретния казус. Основание и база за събиране на таксите в Центъра за временно настаняване е разпоредбата на чл. 1 в частта "С тарифата се определят размерът на таксите за социалните услуги в дейностите "държавна отговорност", финансирани от държавния бюджет чрез бюджетите на общините", чл. 2, ал. 1, т. 13 и заключителната разпоредба на § 2 от Тарифата, по отношение на която със съдебното решение ВАС е отхвърлил искането за обявяване на нищожност, респективно за отмяна поради незаконосъобразност.

На следващо място, въпреки разпределената върху нея доказателствена тежест, ищцата не успя да докаже твърденията си за настъпили в нейната правна сфера вреди /имуществени и неимуществени/ от незаконосъобразните според нея актове, действия и бездействия на ответниците. От събраните по делото писмени доказателства се установи, че въпреки поетите с договор задължения, ищцата не заплатила уговорената и дължима такса за социални услуги за пребиваването си в Центъра за периода от 15.02.2017г. до 05.06.2017г., поради което на 06.06.2017г. получила от директора на ЦВНБХ покана за доброволно изпълнение за внасяне на дължимата сума от 138,58лв. Установи се също, че въпреки получената покана П. не заплатила дължимата за периода такса, както и начислената ѝ такава за продълженото ѝ

пребиваване в Центъра и впоследствие - до м. октомври 2017г. включително общо в размер на 361,76лв., която сума била изплатена едва през м. декември 2017г. с приходна квитанция № 002921/20.12.2017г. от Фонд „Социална закрила“ – МТСП по банков път /видно от справка за изплатените и дължими такси за ползваните социални услуги /л.100/. Следователно, противно на твърденията на ищцата, по делото не се доказва към датата на предявяване на исковите претенции последната да е обедняла /имущественото ѝ състояние да е намаляло/ с исковата сума, т.к. таксата за претендирания период от време е била заплатена много по-късно, едва в хода на висящото производство по делото. Не се установи настъпването и на неимуществените вреди, конкретизирани от ищцата като силен емоционален стрес, негативни емоции, болки и душевни страдания, психически дискомфорт и усещане за уронване на честта и достойнството ѝ, и като резултат от тях – влошаване на физическото ѝ здраве /на заболяването ѝ Диабет от 54% на 88% с ЕР на ТЕЛК /, в резултат на действията и бездействията на длъжностни лица и служители на двамата ответници. Показанията на разпитаните свидетели – също обитатели на ЦВНБХ са твърде общи, /касаещи период от време след завеждане на ИМ - 2018г. и 2019г., и не се базират на преки впечатления, а на оплаквания на ищцата/ и не доказват упражнен спрямо ищцата психически или емоционален натиск, и действия на служители в центъра, уронващи честта и достойнството на П.. На последно място, въпреки че от представената от ищцата медицинска документация се установява известно влошаване на физическото ѝ здраве /видно от ЕР на ТЕЛК за определен по-висок % ТНР/ след постъпването ѝ в ЦВНБХ и по време на съдебния процес, но по никакъв начин не се доказва пряко и непосредствено то да се дължи на поведението /действия и/или бездействия на органи или длъжностни лица на ответниците.

Предвид гореизложеното и като намира, че не са налице кумулативно предвидените в закона предпоставки за ангажиране отговорността на ответниците, съдът следва да отхвърли исковите претенции срещу тях, като недоказани и поради това неоснователни.

Съгласно чл.10 ал.2 от ЗОДОВ, при отхвърляне на иска ищецът дължи заплащане на разноските по делото. Такива се претендират от първия ответник в размер на юрисконсултско възнаграждение, но предвид фактът, че съдът е освободил ищцата от заплащане на такси и разноски по делото, последната не следва да бъде осъдена да заплати такива.

Ръководен от изложеното, съдът:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. Д. П. с ЕГН [ЕГН] срещу Администрацията на Министерски съвет и Столична община обективно и субективно съединени искиове за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от незаконосъобразно бездействие на администрацията на МС да отмени/измени незаконосъобразната тарифа и да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите, и от незаконосъобразни действия на служителите от Център за временно настаняване на бездомни хора /ЦВНБХ/ към Столична община по изискване и събиране на такси по тарифата, за периода от 15.02.2017г. до 16.06.2017г., с обща цена на исковите 10539,61лв., като НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от Р. Д. П. с ЕГН [ЕГН] срещу Администрацията на Министерски съвет обективно съединени искиове за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ при или по повод изпълнението/действието/ на нищожен /незаконосъобразен/ подзаконов нормативен акт – утвърдената с ПМС № 91/21.04.2003г. „Тарифа за таксите за социални услуги, финансирани от държавния бюджет“ /загл. изм. ДВ бр.89/16г./, за периода от 15.02.2017г. до 16.06.2017г., с обща цена на исковите 10539,61лв., като НЕДОПУСТИМИ и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от Р. Д. П., с ЕГН [ЕГН], срещу Администрацията на Министерски съвет и Столична община обективно и субективно съединени искиове за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, причинени ѝ от нищожен /незаконосъобразен/ акт – утвърдената с ПМС № 91/21.04.2003г. „Тарифа за таксите за социални услуги, финансирани от държавния бюджет“ /загл. изм. ДВ бр.89/16г./ и незаконосъобразно бездействие на администрацията на МС да отмени/измени незаконосъобразната тарифа и да гарантира социална справедливост и защита правата на гражданите, и от незаконосъобразни действия на служителите от Център за временно настаняване на бездомни хора /ЦВНБХ/ към Столична община по изискване и събиране на такси по тарифата, за периода от 16.06.2017г. до 07.11.2019г., с обща цена на исковите 10539,61лв., като НЕДОПУСТИМИ и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ искането на Администрацията на Министерски съвет за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от

съобщаването на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд, а в частта имаща характер на определение – с частна жалба в 7-дневен срок.

СЪДИЯ: